

Pandèmia i confinament

Maria Lluïsa Vidal Salvat

Quan s'albirava la pandèmia: coronavirus (1 de març)

Ves per on, ara resulta que un simple virus és capaç d'aturar tota la humanitat. Sí, i fins i tot m'atreviria a dir que també serà capaç frenar el canvi climàtic (?).

Potser ens el mereixem, aquest virus. Potser per això el tenim aquí, assetjant-nos. Potser és que l'hem creat nosaltres mateixos, els humans, aquest virus, sense saber-ho (o sabent-ho). Que mata persones? Què hi fa! També les persones es maten entre elles, des de fa molts anys, i no passa res. Desgraciadament, ja hi estem acostumats.

Que el coronavirus serà capaç de frenar el canvi climàtic i el progressiu deteriorament del planeta? Doncs potser sí. De moment, ja ha cancel·lat vols, congressos, esdeveniments... Ha retirat de la circulació milers de cotxes (reduint contaminació). Ha evitat exportacions innecessàries. Ha tancat restaurants i botigues... (reduint consum). També ha ancorat alguns d'aquells enormes creuers de luxe que, atapeïts de passatgers amb maletes plenes d'il·lusions fictícies, navegaven damunt les aigües d'un mar que engoleix infinitat de vides innocents tots els dies... I un llarg, llarguíssim etcètera.

Vist tot això, i encara que sembli estrany, potser ben mirat i ben pensat, doncs benvingut virus, intel·ligent i invisible.

Setmana Santa confinada. El campanar (Diumenge de Rams, 5 d'abril de 2020)

Avui el campanar sembla trist, molt més trist que cap altre dia. Trist potser perquè sap que, aquest diumenge, quan les campanes toquin a missa major ningú no anirà cap a l'església. Perquè sap que la plaça restarà deserta, trista, com ja fa dies que l'hi veu. Perquè sap que no sentirà aquell brogit de converses i rialles, de xiscles i de plors dels més menuts, ni veurà la quitxalla, endiumenjada, corrent amb sabates noves de xarol i lluint vestits d'estiu i brandant una palma amb la mà.

Avui, si el campanar pogués fer memòria, gairebé ni se'n recordaria de l'últim Diumenge de Rams sense rams, en què, com enguany, tampoc no hi va haver palmans ni llorer, onejant per tota plaça, ni mirades enceses de festiva lluïssor.

Pandèmia i confinament, 1. Il·lustració d'Oriol Juanpere Solé.

Divendres Sant (10 d'abril de 2020)

Són poc més de les vuit del matí. Guaito al carrer i el silenci se'm clava com una martellada. Aquest any les Creus no passen. No passen tots aquells homes mudats i seriosos que, amb el cap cot i les mans a l'esquena, caminen davant, just després dels escolans amb la creu i els ciris alts. Ni els segueixen les dones, resant i cantant, al seu darrere. Ni se sent la veu del mossèn que, a través d'un micròfon, va recitant les estacions del viacrucis tot encaminant els fidels cap a l'ermita. Allà, sota uns plàtans atapeïts de les fulles tendres, escoltarien les breus paraules d'un sermó i, finalment, amb fe i devoció, besarien

els peus d'una imatge del Sant Crist. I, en acabar, tothom correria cap a la plaça per veure la sortida del Sant Crist Gros, aquell que ens fa caure les llàgrimes quan ens mira.

No, aquest Divendres Sant, sense processons, ni misteris, ni vestes ni golilles, haurem de cercar dins la nostra memòria per retrobar tot allò tan nostre i que ara, aquest any, un simple virus ens ha arrabassat. I si, per uns moments, enduts per una onada de records i de nostàlgia, gosem escoltar dins d'aquest silenci confinat, potser podrem sentir, a més de la veu de la nostra consciència, el so llunyà dels timbals i la trompeta dels armats.

Pandèmia i confinament, 2. Il·lustració d'Oriol Juanpere Solé.

Com si fóssim delinqüents (11 de novembre de 2020)

La mascareta, si la portem ben posada, ens tapa gairebé tota cara, i, si a més portem ulleres, la nostra identitat queda del tot amagada. Per això, quan anem pel carrer i ens creuem amb uns ulls que no coneixem, passem ràpid, sense aturar-nos ni saludar-nos, defugint la mirada com si fóssim delinqüents.

I és que, des que el covid s'ha instal·lat a les nostres vides, a poc a poc, ens hem anat allunyant els uns dels altres, construint un mur invisible que ens va separant. El virus, a part de frenar les nostres passes i arrabassar-nos, de cop, tot allò que donava escalf i sentit a les nostres vides, ens ha robat petons i abraçades i ens ha deixat orfes d'afecte. D'aquell afecte que ens empenyia a viure

i que ens feia sentir-nos estimats. D'una empenta, ens ha fet fora del coixí de confort i benestar on ens crèiem que reposàvem segurs.

Tot d'una, la nostra quotidianitat s'ha vist alterada, traspalsada, impregnada de neguit i de dubtes. Ens trobem desemparats i desorientats, enyorats dels tresors d'un passat que potser mai més tornarem a tenir. Ara, amb la por al cos i la tristesa en la mirada, caminem cap a un futur que es dibuixa ple d'incerteses, sense saber cap a on ens portarà la brúixola del nostre destí.

I així, angoixats, mentre duri la pandèmia, continuarem mirant-nos de lluny. Sense acostar-nos, amb la mascareta tapant-nos la cara com si fóssim delinqüents.»